

Излази Недјељом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
за годину 6 ф., на по год.
и ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчана.

За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
одну 20 франака, на по
одне 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата плаће се у
плаћеним новчанима непо-
средно администрацији „Гл.
Црногорца“ на Цетиње, а
може се и картом упут-
ницом на пошту у Котор.
Дописи пишу се уредниш-
тву. Рукописи се не враћају

За огласе плаћа се од
реда б пош. За огласе веће
и на дуже вријеме мање

СЛУЖБЕНИ ДНО.

Број 314.

Наредба.

Свијема ученицима Цр-
ногорскијем, који су се на
страни издржавали благо-
дјејањем Његовог Височан-
ства Књаза или Њенога
Височанства Књагиње или
о трошку Књ. Црн. државне
Касе, наређује се овим, да
до 25 ов. м. поднесу подпи-
саном Министарству своје
свједоцбе о свршеним школ-
ским течајима.

Цетиње, 9 Августа 1886.

Књ. Црн.

Министарство Просвјете

и
Црквених Дјела.

НЕСЛУЖБЕНИ ДНО.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

БЕЧ, 5 августа. „Пол. Кор.“
јавља, да је Зија-беј, војни пристав
при турском посланству у Петрограду,
назначен за изванредног посланика и
опуномоћеног министра отоманског на
Цетињу, са чином бригадног генерала.

ЛОНДОН, 6. августа. Службено
се пориче глас, као да је погранична
комисија у Афганистану позвала на-
траг. Инглиска је у погодби с Руси-
јом у погледу оног дијела границе који
још није углављен.

ЛОНДОН, 7 августа. Бесједна,
којом је краљица отворила нов парла-
мент, не спомине никакво иностраних
дјела. Влада ће се у овом засједању за-
довољити да поднесе буџет и оне зај-
мове те их је прошла влада била пред-
ложила.

ЛОНДОН, 8 августа. Лорд Сол-
сбери изјавио је да је влада наумила
поступити у законском уређењу Ир-
ске путем испита и проучавања. Пред-
лаже да се одржава ред обичним за-
конима, по ако би се то показало не-
довољно, влада ће искати даље (ван-
редне) пуномоћи.

ЛОНДОН, 8 августа. Лорд Сол-
сбери изјављује, да још није уклоњен
сваки узрок страховању на Балкану
но нема новода политичкијем заплети-
ма и непогодама. Влада британска,
жељећи да омогући и ујемчи благостање
балканскијех племена, држаће се поли-
тике својих старијех, радиће на одржа-
њу неповредности Турске. Влада се
нада да ће у томе наћи помоћника и
савезника.

ЦАРИГРАД, 8 августа. Вијећања
комисије за ревизију органског устава
за Источну Румелију одложена су на
неко вријеме, услјед разлике у миш-
љењу. Отомански изасланици ишту од
Порте упутке.

ЛОНДОН, 8 августа. Влада је
изјавила, да се не потврђује глас да
су Руси заузели Порат Лазарев.

БЕЧ, 10 августа (Кор. бир.) По
депешама из Букурешта Књаз бугар-

ски је јучер свргнут с пријестола.
Привремену владу саставили Каравелов,
Цанков и други. Једни веле да
је Књаз испраћен преко границе, други
кажу да је затворен у Видину.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Балканске земље.

БУГАРСКА. По једном гласу „Пол.
Кор.“-е тужи се биоградска влада на
поступање бугарскијех власти према
тамошњим Србима, те веле, да се бо-
љему не може ни надати од Бугарске,
док је Каравелов на влади, који је по-
знат непријатељ Србије, а то ни сам
он не пориче.

Поред књижице Начова „Туркома-
нија“, споменуте у прошлом броју, иза-
шла је у Бугарској и друга књижица,
која се дијели по народу у тисуће
примјерака. Књижица је тако саста-
вљена, да је свако може разумјети.
У њој су само питања и одговори.
Ево неколико тих питања. Питање:
Бугари, ко вас је ослободио од тур-
скога јарма? Одговор: Русија. — П.
Ко вам је дао св. стевански уговор и
велку Бугарску? Од: Русија. — П.:
Ко је зауставио раширивање велике
Бугарске, те пезино побједоносно ра-
товање? Од: Инглиска. — П.: Како
се зове власт, којој је садашња ваша
влада своју душу и тијело продала?
Од: Инглиска. — П.: Бугари, ко
стоји на челу ваше владе и ко се на-
зивље бугарским књазом? Од: Туђи-
нац, Шваба. — Таквих питања и
одговора има још много.

Колико је силна агитација против
књаза Александра и Каравелова, види
се из бугарскијех новина. Примјера
ради, ево како је писао пловдивски
опозициони лист „Сједишенице“ уочи
распушта сабрања:

„У народном сабрању доказали су ти
људи (владини) најочевидније какви су. С
договорним узвицима: „доле“ и „дажеш“
нијесу давали посланицима да исекажу сво-
је мишљење и народну вољу. Терор (за-
страшивање) влада најпунје. Слобода
ријечи и мисли удучена, фалсификација,
пренагљивање, страх влада у сабрању.
При том стању народних работа право је
запитати за кога је извојевала руска вој-
ска слободу? Да ли за народ, или за
књаза и његове пришепље Каравелова и
Стамбулова? Ми вјерујемо да се руске
војске и руске рубље нијесу трошиле само
за те три душе и њихове глупаве обожа-
теље, но за цио народ. Према томе је
јасно да су књаз, Каравелов и компанија
преграбили народна права и народ има
право да отме власт од оних, који су у
Бугарској устројили разбојничку већину и
„чакунску“ владу, само да се разгласе по
свијету својим авантурма“. (В. телеграм).

Исти лист, на пошљетку, сасвим
отворено пише:

„Све зло по Бугарску лежи у кру-
њеној глави, која с нашом земљом влада.
Онај који ослободи Бугарску од те лично-
сти, биће наш највећи отаџбеник и наш
највећи добротвор. То је сад све једно,
био дотичник Цанков, Каравелов или ко
му драго. Уклоните, господо, то зло с пута,
на владајте како вам драго. У томе вас
неће нико пријечити, него сви ћемо вас
подпомагати“.

ТУРСКА. Кад је први глас до-
шао новинама, да се велика турска
војска купи око Солуна (два корнуса),
казало се да је то против Грчке.
Одмах за тим јавило се, да се војска
купи против тежње словенскијех
држава, неки веле против Србије, а
сад, како је вијећање пловдивско од-
ложено, можда ће се рећи против Бу-
гара. Све су то само нагађања.

Руски посланик г. Нелидов пре-
дао је ових дана у свечаној аудијен-
цији Султану двије скупоцијене шубе,
поклон свога Цара. Том приликом су
се измијњале поново увјерења уза-
јамног присног пријатељства између
два Цара и лијенијех односа између
двје царевине.

„Пол. Кор.“-и јављају из Цариг-
града: „Глас једног инглиског листа,
да ће се Муктар-паша позвати
из Мисира и да ће му се дати главна
команда над војском у Малој Азији
на турско-руској граници, неоснова-
је. Муктар-паша остаје свакојако у
Мисиру до краја јануара 1887.“

Истој долази овај глас из Со-
луну:

„Порта је коначно изјавила да
неће издати ексекватор за Пловдив г.
Генадису, који је већ од неке доба
постављен за њен консул у Солуну.
Као да је Порта то учинила због про-
тивбугарског понашања г. Генадиса,
те по томе се чини да је у Порте
одлучна воља да с Бугарском и даље
остане у лијеној слози.“

Истом листу долази из Царигра-
да ова вијест:

„Вијећања с консуларној погодби
са Србијом отежу се. Одмах у првом
састанку изасланика показало се, да
обје стране заузимају сасвим противна
гледштаја. Србија није исте консулар-
не повластице, на основу капитулаци-
ја, као што их има Грчка, што Пор-
та никак неће допустити. Преговори
као да неће имати другог успјеха до
компромиса или погодбе по невољи
(modus vivendi). — На брзојавну при-
јаву турског посланика на Цетињу,
да су се мухамедански главари кола-
шински састали у вијећање, да сами
ријеше погранично питање, издао је
Султан црногорском заступнику Ва-
кићу поново увјерење, да ће што
прије послати довољно војске онамо.
(И овамо је стигао извјештај г. Бакића
о томе; но како се у Колашину није
ништа десило, нема ствар даљег значаја.
Ур.) — Познате давнашње размјерице
између инглиског консула и генер. гу-
бернатора у Алепу, постале су врло
озбиљне и бојати се даљих заплета.“

Аустро-Угарска.

Тесарево својеручно писмо мини-
стру пресједнику угарском, г. Коло-
ману Тиси гласи:

„Драги Тиса! Жао ми је што сам
опazio, како се некоје војне промјене, које
су се догодиле у пошљедње вријеме, дале
повода разним неспоразумцима, с којих би
се јавно мијење могло узнемирити и за-
вести, а уједно жалосним начином поре-
метити добри одношаји, који у Мојим угар-
ским земљама постојаху од сада међу гра-
ђанством и војском. То се мора пожалити
тим више, што су код споменутих особних
промјена, без сваке повреду законитих или
уставних права, били мјеродавни само чи-
сто војнички службени обзир, те се по
том консеквенције, које су одатае криво
извађане, саме собом уништују. Једнако се
мора пожалити, ако се ради појединих чи-
нова подривања читава војска неповољној
критици. Дух заједничке војске, која у себи
обухвата све народе монархије није други,
а и не смије бити други, но дух врховнога
господара војске, а управо то да је нај-
сталније јемство, да тим духом не може
од сада владати никакво друго чувство,
него да натјечући се настоји вјерао извр-
шавати дужности. Ово настојање војске
није само у том; да брани монархију, него
да се држи далеко од свакога политичко-
га страначкога коменања, у интересу очу-
вања унутрашњег мира и титећи законе, а
услијед тога и законито постојеће инсти-
туције.“

Само хотимично незнање или нечисти
мотиви могу водити онамо, да се војска,
која врши своје дужности у миру и рату

вазда вјерно и пожртвовано, ставља у
опрјеку са правим родољубљем, са законима
и уставом земље. Према бих по овом
морао вјеровати, да ће иза те узрујаности,
када се стање ствари расуди непристрано
и без страсти, лојалним и тријезним наро-
дом чим прије овладати мирније мишљење,
могуће је ипак, да би та узрујаност, када
би ти неспоразумци дуже потрајали, могла
пријећи на даљње кругове, те би одатае
могло настати узајамно огорчење, а ово би
могло уродити жалосним пошљедицама, то
сам Ја, поуздајући се потпуно у Ваше,
вазда посвједочено родољубље, те слажући
се с вашим назорима о томе, који су
ми познати, увјерен, да ћете тој ствари,
као што Ја то овим желим, посветити
Вашу особиту позорност, те прама
томе одредити, да се ондје, где је то би-
ло потребито, народ како ваља поучи, па
би се уз пркос томе збиле протизаконите
и осуде вриједне агитације и сумњачања,
да ће се употребити потпуна строгост
закона. У Ишлу, 7 августа Фрањо Јо-
сип. Коломан Тиса.

Тај исти дан, кад је Бесар пот-
писао то писмо, 7 августа (по пов.),
говорио је и бриселски „Le Nord“,
познати лист руске владе, о граји ма-
дарској ради Јанскога и Еделсхајма и,
паравно, осуђивао је, по не само опо-
зицију, већ и владине листове. „Le
Nord“ је тог дана овако писао:

„Новине министарства дижу се
живо против агитације удешене од
крајне левнице, но они највише соколе
ту агитацију, иштући „задовољење
(satisfaction)“ за Угарску због мјера
против којих се диже граја.“

„Онај час кад владини листови
проговоре тако, онај час кад стану
сумњичити наредбе у погледу Еделсхајма
и Јанскога као да ишту неправку,
морамо се престати чудити што
коштовци, изводећи из тих претпо-
ставака логички закључак, ишту основ-
но преустројство војних установа и да
се створи народна војска мадарска. А
какво ли се то ниште задовољење?
Зар да се Бесар извињава што је
барона Еделсхајма ставио у стање по-
која а генерала Јанскога унаприједно
од бригадног до дивизионог генерала?
То би било једино задовољење заиста
озбиљно. Разумије се, то задово-
љење неће се дати, ни ти се
може дати. И т д.“

Разумије се — да се то може
свакојако разумјети. Вјерни г-а Тисе
могу један другом дошаптавати: Задо-
вољење је потпуно, Краљ нам се
извињаје; а у војничкијем круговима
говориће се на сав глас: „Покарани
су!“ — А то је најбоље, и једна и
друга страна остаје задовољна.

Штросмајер и Радецки.

Читамо у загребачком „Obzor“-у
од 10 августа:

Како у „П. Лојду“ читамо издао је
ординаријат Њ. Преузвишености бискупа
Штросмајера ову окривницу гледе прино-
са за Радецкијев споменик: Бр. 822 из
1886.

Њ. ц. и кр. Височанство надвојвода
и фелдмаршал ц. кр. аустријске војске,
Албрехт, саставио је одбор, којему се је
побригнути, да се славном Радецком досто-
јан споменик у Бечу постави.

Сврха је света и праведна, па ће јој
се у нашој монархији од срца свако при-
дружити, који високо поштује вјеру у Бога,
вјерност за пресјасну владајућу династију
и оне узвишене и епаеосне крјености,
којом није никога жртва превелика, кад се
ради о Богу и домовини. Наде је, да наш
народ у тим крјеностима неће заостати за
другим народима монархије и то тим мање,
што је наш народ у бурним годинама 1848
и 1849 поспе се подао ономе настојању,
којему је посвећен био живот славног
маршала Радецкога.

Наш народ високо цијенећи успомени

младеж и њене пријатеље (1858.), Школа и живот, чланци за младеж и народ (1860), Пјесме Ђорџа Рајковића (1862), „Бисер и драго камење“, „Руке и трње“, Српске народне пјесме (женске), скупио Ђ. Р. (издала „Матица“ 1869). Осим тога уређивао је ове листове: „Комарац“ (од 1861.), „Школски лист“, „Путник“, „Беседа“, „Хумориста“ (1863), „Рен“ (1866.), „Земљав“, „Даница“ (послије Ђ. Поповића), „Вечерњача“, „Глас истине“ и „Бршљан“. Но радио је пок. Рајковић и по многим другим периодичним часописима, нарочито у „Б. Утопису“ и „Јавору“. У нашем листу изишли су ови врени радови из пера покојаника: Год 1875. Натписи сунчаном сагу, Адвокат, Појети, Грк-Јова, Сретан човјек, Стефина драма, Омладин, натплично дешетину. Јов. Итем. Жумберачка унија, грађа за српску историју; Живот генерала Микашиновића; год. 1876: Лукијан Мушковић и његов књижевни рад, Кадуђерске триезе, историјско-гастрономске усмене; год. 1877: Вук Стеф. Караџић, књижевна усмена; Сава Мркаљ, биографско-књижевна слика; год. 1878: Казна учене краје, слика из књижевног живота; г. 1879. Митрополит Мојије Путник; Из прошлости Новог Сада; г. 1880: Натписи, Трговачки помоћник у специјалској радњи (пјесма), Муж докторини (приповетка с француског), Чудновато сродство (приповетка с француског; Из прошлости Новог Сада, Сава Текелија као критик, пртице, Из моје књижевне записнице, Владика Јосиф Стојановић (по рукописним изворима), Старице српске. — Осим тога сарађивао је пок. Рајковић у „Јавору“ и многа писма уважених наших људи, као Павла Берџа, Ђ. Островића (Караџорџа) дра Јов. Стеића, Вићентија Ракића, Јов Гавриловића, Атанац Стојковића, митрополита Стратимировића, Јована Раића, Стевана Новаковића, Вићентија Јовановића Видака и т. д. са коментарем.

По овоме се види, да је пок. Ђ. Рајковић велики дио свога рада изнио у „Јавору“ први пут на свијет те се уједно види и то, колико је и наш лист с његовом смрћу изгубио, премда је он исцјелљивих година имајући своје листове („Глас истине“ и „Бршљан“) морао овима да обраћа сву пажњу.

Осим горе наведених биографских радова који су у „Јавору“ угледали свијета описао је пок. Рајковић и животније других још знаменитих људи, тако генерала Љубибратића, Аврама Путника, Микојила Продановића, митрополита Пешавића, Даница Јакшића, Арсенија Радивојевића Павла Кећелца, Манојла Јанковића, Јована Берџа, Вићентија Ракића, Варт. Копитара, Мојија Милоковића, Михаила Витковића, Милице Стојановићеве, Уроша Стеф. Несторовића; а осим тога доносио је и нацрт из живота старих српских љедара, трговаца и занатлија.

Ђорџе Рајковић је рођен у Новом Саду г. 1825.

Отац му се звао Јакон, и био је познатији под именом „Јаша Грбић.“ Бавио се топчењем пића и држао је прије револуције такозвани „бели бирџуз,“ а то је треба чарда на старо керском друму.

О његовом животу тешко ће се наћи ближих података, јер Рајковић је за живота све то нешто тајао и забашуривао. Кад је оне г. 1878. „Јавору“ донио ликове наших знаменитих људи, хтјело је уредничтво и Рајковићев лик да донесе, но скромна старина не хћеде ни пошто дати ни своје фотографије, ни каквих података ма и да је у (но доба живо радио и писао за „Јавору“.

Као уредник „Комарца“ био је г. 1861. осуђен на 8 дана затвора у својој соби. Повод је био анегдота једна, у којој се приповиједа, како је неки Сријемац возио два господина из варошке куће у Новом Саду, те ће један од њих запитати Сријемца: Море човјече, што ти твоји коњи иду тако лагано? — „Мице да вуку ђубре“, одговори Сријемац. Ово је у оно вријеме већ било довољно, да се уредник поведе на суд, те тако и Рајковић би од војничког суда у Петроварадину осуђен на 8 дана. Таква су онда била времена.

Рајковић је био срп. народни учитељ у педесетим годинама. После је уживао до своје смрти од вароши мировицу, а бавио се непрестано књижевним радом. И умрло је тако рећи с пером у руци, јер и посљедњи број „Бршљана“ сам је уредио и кориговао, и тек кад му је снага сасвим малаквала, онда је и издавање листа прије дније нећеље обуставио.

Без сумње ће се наћи у његовим картијама и до сада нештампаних ствари тако на прилику и животније Јована Мушкатировића, што га је покојник ове године о св. Сави на свечаној сједници књижевног одјељења читао излашавајући у читању по више пута, да ће животније тај опширније обрадити и штампати, но до сада није није штампан.

Пред смрт своју говорио је уреднику овога листа, да ће своју библиотеку оставити срп. вел. гимназији новосадаској, јер је и он био некад њезин љак. „Да знам — рече

на двије нећеље пред смрт своју — да ћу сјутра умријети, ја бих с гајдама весело умрло, али чујем да то може и више мјесеца да траје!“

А! није трајало.

Рајковић је заслужио, да му сваки Србин од срца ускликне:

Хвала ти неуморни радениче наш, на оноем, што си радио за свој народ. Јака ти прна земљица и вјечан спомен међу нама!

Школска објава.

На овдјешњој Књ. Црн. државној Гимназији почеће се нова школска година 1886/7, која траје од 1 септ. 1886 до краја мјесеца јунија 1887.

Ученици ће се уписивати 28, 29 и 30 августа у канцеларији Гимназијске управе од 9—12 часова пред подне.

У први разред примају се ученици, који су свршили с добрим усјећем четири разреда основне школе. Не могу се примити они, којима је мање од 10 или више од 15 година.

Сваки ученик, који жели ступити у гимназију, ваља да поднесе при упису своје школско свједочанство из четвртог разреда основне школе и крштеницу, и дужан је подврћи се пријамном испиту.

У исто вријеме објављује се да се ове године отвара и пети разред гимназијални.

Ко се не упише до 31 августа о. г. неће се послје примити у гимназију.

Предавања почињу у цијелој Гимназији тачно у понедјелник 1 септембра ов. г.

Цетиње, 9. Августа 1886.

Управа

Књ. Црн. Гимназије.

1—3)

Бр. 312.

Стечај.

На великој Књ. Црн. државној Гимназији Цетињској има се попунити мјесто професора математике.

Компетенти за ово мјесто нека управе своје с нужним свједоџбама снабђевене молбенице до 25 ов. м. на потписану канцеларију.

Цетиње, 8 Августа 1886.

Канцеларија

Књ. Црн. Министарства
Просвјете и Црквених Дјела.

(1—3)

ОБЈАВА.

„Српска галерија популарних мужава.“

Извијешћени смо са поузданог мјеста, да су се г. г. Т. Везилић-Суров и С. Јовановић ријешили издавати у Бечу једну повећу серију српских популарних мужава из гнуса у природној величини путем пластике.

У колико нам је познато, то је прво озбиљно подузеће на томе пољу међу Србима, по готову могли би казати новина за српски народ. Код већих и код имунијих народа таква подузећа стоје на врхунцу своје, а код нас Срба ето се у добри час етошрв појављују и то настојањем и пожртвовањем смјелих прегалаца г. Везилића Сурова и С. Јовановића.

Издавање галерије већ је отпочело са „Вуковим попреем“. Оригинал је израђен у Бечкој држ. ваярници у атељоу чувенога вјештака: проф. Кулдмана. Како нас пријатељ извјешћује попрее је Старице Вука вјерно и савршено, без мане и поговора. Нема сумње да ће и сви други наши великани тако исто лијено за руком испанути.

Имућни српски пријатељи, друштва и народни коловође заиста ће својеки прискочити у помоћ огромном подузећу горепоменуће госпде, тим прије, што је чиста

добит те радње намијењена основном капиталу фонда „Св. Саве“ који би се имао употребити на просвјетне цијели.

С друге пак стране увјерени смо да г. Т. Везилић-Суров и г. С. Јовановић не ће клонити духом у своје подузеће, него устрајати оном истом вољом и постојаношћу, којом су и отпочели тај свакоје похвале и препоруке достојни рад.

На посљетку треба и то да кажемо: налази и новци шаљу се г. Саву Јовановићу Wien IV, Trappelgasse N. 1., а рекламација и преписка г. Т. Везилићу Сурову Wien I. Schwertgasse N. 4.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ.

Д Ј Е Л А

ВУКА СТЕФ. КАРАЈИЋА

штампају се већ у краљевско-српској државној штампарији у Биограду као државно издање. Прва књига, у којој ће бити српске народне пјесме јуначке најстаријих времена, биће готова до краја мјесеца августа; изијеће око 36 штампаних табака.

ЦИЈЕНА ЈЕ ОВОЈ КЊИЗИ САМО ДВА ДИНАРА, ИЛИ ЈЕДАН ФИОРИН.

Ово најпотпуније, најугледније и највјештиније издање Вукових дјела треба да дочека и прихвати сав српски народ онако, као што је то заслужио творца књижевнога језика српског, отац новије српске књижевности.

Држава српска, која је откупила од законите наследице Вукове за свагда право на издавање Вукових дјела, не тражи од овога издања никакве користи — за то је цијена појединим књигама тако незнатна —, али ће строго водити бригу да заштити публику од оних књижевних шпекуланата, који у облику којеквких колекција у рђавом издању по скупе новце продају дјела Вукова.

Да би ово издање што више у народ продшло, отвара се пренумерација на њега. Српска омладина, учитељи, свештеници, чиновници и сви родољуби српски нека скупљањем пораде, да се Вукова дјела по народу распрострају. На десет књига добијају скућу једну на дар. Новци се шаљу напријед управи краљевско-српске државне штампарије у Биограду.

Биоград, 20 јуна 1886 год.

УПРАВА КРАЉ. СРП. ДРЖ.
ШТАМПАРИЈЕ.

Ваљ је вријеме да доставим до знања поштованим мојим предбројницима, а тако и осталима који се нијесе предбројили, да су угледале свијета моје пјесме из црногорског турског рата:

„МАЧ И ГУСЛЕ.“

С поносом могу и овдје казати, као што сам казао и у „позиву на претплату“, да су оне сјезане:

„Ни по бабу ни по стричевима
Већ по правди Бога истинога.“

Није ми тијем намјера, да тврдим, е оне не могу имати у погледу истине никакве замјерке; разумије се да могу. Али та замјерка може се тицати само тога, што може бити нијесам на којему мјесту поменуто тога или овога јунака, за кога се зна, да је био и он уз оне, те су поменути; али се нико не може односити на то, да сам бајаги опјевао којег, те није заслужио. —

Толико о неумитној истини мојих пјесама, а што се тиче њихове вриједности нека то пресуде, који знаду боље и љепше од мене, само молим, да не сметну е ума при своме пресуђивању оно, што Владика Раде вели:

„Какав наук такво и читање.“

Фабрика печата од Каучука,

на бављач за Црну Гору

ДРАГУТИН БИЈЕН,

станујући на Цетињу.

Може се набавити сваке врсте печата од каучука и метала са гаранцијом.

Сваке врсте печата за восак са круном и грбовима и т. д. који се по пробама и избору, како ко зажели исправно добавити могу.

Свака врста, па и најмања била израђује се најсолидније.

Сви они, који би жељели од које врсте гореречених] печата имати, могу се потписаноме обратити.

Цетиње, Августа 1886.

Драгутин Бијен.

Државна штампарија.